

Sygn. akt II KK 311/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 listopada 2015 r.,
z urzędu w sprawie **W. M.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k.,
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim
z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt IV Ka 727/14,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt VI K 9/14,

p o s t a n o w i ł

- I. pozostawić bez rozpoznania kasację obrońcy skazanego W. M.;**
- II. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

W. M. skazany został prawomocnie na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, oraz na karę grzywny w ilości 200 stawek dziennych, każda w wysokości 20 zł.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. oraz art. 101 k.k. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie W. M., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niedopuszczalna z mocy ustawy.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nadto, wobec ograniczenia wynikającego z art. 523 § 2 k.p.k., według którego kasację na korzyść skazanego wolno wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, obrońca skazanego mógł wnieść kasację tylko w sytuacji dostrzeżenia istnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 k.p.k. Z treści kasacji – zarówno z jej części wstępnej, jak i motywacyjnej – wynika jasno, że skarżący w ogóle nie podniósł zarzutów o takim charakterze.

Nie wystarczy bowiem formalne podniesienie w nadzwyczajnej skardze zarzutu przedawnienia czynu i powołanie się na treść art. 101 k.k., bez jakiegokolwiek merytorycznego uzasadnienia w tym zakresie, by przyjąć, iż w realiach procesowych przedmiotowej sprawy wystąpiła okoliczność z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Konstrukcja kasacji daleka jest od profesjonalnej, zaś jej treść wskazuje jednoznacznie, że intencją jej autora było obejście zakazu z art. 523 § 2 k.p.k. i próba poddania kontroli Sądu Najwyższego ustaleń faktycznych Sądu I instancji. A zatem niedopuszczalność kasacji jawiła się jako ewidentna, co zresztą powinien był już dostrzec Przewodniczący VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim dokonując kontroli warunków formalnych do wniesienia kasacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy pozostawił kasację bez rozpoznania (art. 531 § 1 k.p.k.). O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.